

Hej, de sovány

A cinege madár,

Pedig ősz jön. Az ám!

Nem a jó meleg nyár!

Ideje ugyan lett volna, habár,

Igen fáj szegénynek a magány.

Elhagyta a párja,

Üres lett a háza,

Csak a fa kalitkája

Aki haza várja!

Nem telik mosolyra, búsul az árva,

Ez volna az ő nagy szomorúsága.

Most is búslakodik,

Léptein lassít,

Húzza az időt, míg

Haza érkezik.

Odaér a fához, még egyet ugrik:

Te jó ég! Talán csak álmodik?

Szép, új szalmaház

Leng az almafán,

Mellette magvacskák

Gomolyagba gyúrták.

Közelebb röppen, nézegeti furcsán.

Hová lett a fészke? Nahát! Elraborták!?

Nézegeti balról,

Fontolgatja jobbról,

Mi lenne, ha mától,

Itt lakna, s nem máshol?

Feléled benne a büszkeség mámor,

Bátor szívébe meleget varázsol.

Felröppen az ágra,

Aztán be a házba,

Nézelődik hátha,

Meglepetés várja!

Megérzése nem csal. Így lett barátja,

Kivel erdőt-mezőt, most már együtt járja